

Historien om Noas ark

Jordens befolkning var nu vokset meget, og der blev født mange smukke piger. „Gudesønnerne” blev tiltrukket af de smukke piger, og tog sig så mange koner iblandt dem, som de havde lyst til. Da sagde Gud: „Min Ånd skal ikke for altid strides med menneskene, for de er jo blot kød og blod. Jeg vil give dem 120 år.” Dengang „gudesønnerne” fik børn med „menneskedøtrene”, var der mægtige mænd på jorden, de berømte helte fra gamle dage.

Da Herren så, hvordan menneskenes ondskab voksede, så de hele dagen kun tænkte onde tanker, blev han ked af, at han havde skabt dem. Al den ondskab skar ham i hjertet. „Jeg vil fjerne de mennesker, jeg har skabt, fra jordens overflade,” sagde han. „Og jeg vil udrydde både de vilde og tamme dyr og alle fuglene, for jeg fortryder, at jeg skabte dem.” Men Herren var tilfreds med Noa.

Dette er Noas historie: Noa var dengang det eneste menneske på jorden, som Gud kunne acceptere. Han levede i et nært forhold til Gud. Han havde tre sønner: Sem, Kam og Jafet.

Men ondskaben voksede ud over jorden. I Guds øjne blev verden mere og mere ond. Menneskene var onde og fordærvede i bund og grund.

Da sagde Gud til Noa: „Jeg har besluttet at udrydde menneskene, for de er skyld i, at verden er fuld af vold og ondskab. Men du skal bygge en ark af gofertræ og tætné den med tjære både indvendigt og udvendigt. Du skal indrette den med mange rum. Sådan her skal du bygge arken: Den skal være 150 meter lang, 25 meter bred og 15 meter høj. Du skal lave taget, så det ender en halv meter over arken, og du skal lave en dør i siden på arken. Du skal indrette den med et nederste, mellemste og øverste dæk. Jeg vil nemlig sende en stor oversvømmelse, som vil udrydde alt, hvad der lever på landjorden. Både dyr og mennesker skal dø. Men jeg vil oprette en pagt med dig. Du skal gå ind i arken sammen med din kone, dine sønner og deres koner. I skal medbringe en han og en hun af alle de tamme og vilde dyr og alle fuglene, for at de kan overleve sammen med jer. Og I skal tage mad med, så der er nok til både jer og dyrene.” Noa begyndte med det samme at gøre, hvad Gud havde befalet ham.

Da Noa var færdig med at bygge arken, sagde Herren til ham: „Du og din familie skal gå om bord i arken, for du er den eneste, jeg kan acceptere blandt menneskene på jorden. Af alle slags fugle og de dyr, der bruges til ofringer og til mad, skal du tage syv par, en han og en hun, for at de siden hen kan formere sig på jorden. Af de øvrige dyr skal du kun tage ét par, en han og en hun. Om syv dage vil jeg sende regn, og det vil blive ved at regne uden ophør i 40 dage. Jeg vil udrydde alle levende væsener fra jordens overflade.”

Noa gjorde, som Herren havde befalet ham: Han bad sin kone, sine sønner og deres koner om at gøre sig klar til at gå ind i arken, så de kunne blive reddet fra oversvømmelsen. Alle dyrearter kom parvis ind i arken, som Herren havde befalet. Syv dage efter at Gud havde talt, begyndte regnen. Jordens kilder og himlens sluser blev åbnet på den 17. dag i den anden måned i det år, hvor Noa blev 600, og det regnede uafbrudt i de næste 40 dage. På den dag, da regnen begyndte, gik Noa ind i arken sammen med sin kone og sine sønner, Sem, Kam og Jafet, og deres koner. Alle de forskellige dyr var allerede kommet ind i arken, både de tamme og vilde dyr og fuglene, ja, alt, hvad der kunne trække vejret, sådan som Gud havde befalet. Og Herren lukkede døren efter dem.

I 40 dage blev vandet ved med at stige, og arken flød på vandet. Vandet steg og steg, indtil de højeste bjerge stod under vand. Vandet nåede mere end 7 meter over bjergtoppene. Alt levende på landjorden

omkom—både dyr og mennesker. Kun Noa overlevede—og sammen med ham alle dem, som var i arken. I 150 dage var jorden i vandmassernes vold.

Men Gud glemte ikke Noa og dyrene i arken. Han standsede vandstrømmen fra jordens indre og lukkede himlens sluser, så styrtregnen holdt op. Samtidig sendte han en vind, så vandet begyndte at synke. Vandet sank lidt efter lidt, og efter at arken i 150 dage havde været prisgivet vandmasserne, gik den på grund i Ararats bjerge. Det skete den 17. dag i den syvende måned. Vandet fortsatte langsomt med at synke. Først i den tiende måned kom bjergtinderne til syne.

Noa ventede i endnu 40 dage. Derefter åbnede han en luge og sendte en ravn af sted. Ravnene kom ikke tilbage, men fløj omkring, indtil vandet var borte fra jorden. Derefter sendte Noa en due af sted for at se, om den kunne finde tørt land, men duen fandt ingen steder at lande. Vandet stod endnu for højt, så den vendte tilbage til arken. Noa rakte hånden ud og tog duen ind igen.

Syv dage senere sendte Noa duen af sted for anden gang, og denne gang vendte den tilbage ved aftenstid med et frisk olivenblad i næbbet. Så var Noa klar over, at jorden var ved at blive tør. En uge senere sendte han duen af sted igen, og denne gang vendte den ikke tilbage.

På den første dag i den første måned i det år, Noa fyldte 601 år, fjernede han noget af arkens tag og så, at det meste af vandet var væk. Men først to måneder senere var jorden tilstrækkelig tør, så de kunne gå ud.

Så sagde Gud til Noa: „Gå ud af arken med din kone, dine sønner og deres koner og tag alle fuglene og dyrene med dig, så de kan formere sig og sprede sig over jorden.” Noa forlod da arken sammen med sin kone, sine sønner og deres koner. Og alle dyrene forlod arken parvis.

Derpå byggede Noa et alter og ofrede nogle af de rene dyr og fugle til Herren. Brændofferet behagede Herren, og han sagde til sig selv: „Jeg vil aldrig mere forbande jorden på grund af menneskene, selvom deres tanker er onde fra ungdommen af. Jeg vil aldrig mere udslette alt liv på jorden. Så længe jorden står, skal forår og efterår, kulde og varme, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre.”

Gud velsignede Noa og hans sønner: „Formér jer og bliv mange!” sagde han. „Spred jer over jorden. Dyrene, fuglene og fiskene vil frygte for jer, fordi jeg har givet jer magt over dem. Jeg har givet dem til jer, og I må gerne spise dem såvel som de grønne planter, jeg tidligere har givet jer. Men fordi livet er i blodet, må I ikke spise kød, som stadig indeholder blod. Menneskers livsblod vil jeg kræve hævn for. Ethvert dyr, som dræber et menneske, skal dø. Ethvert menneske, der slår et andet menneske ihjel, skal henrettes for at have myrdet et levende væsen, som er skabt i Guds billede. Formér jer og få mange børn så jeres efterkommere kan brede sig ud over hele jorden.”

Derpå sagde Gud til Noa og hans sønner: „Jeg vil oprette min pagt med jer og jeres efterkommere og med alle de dyr, som er kommet ud af arken sammen med jer: Jeg vil aldrig mere sende en oversvømmelse, som udsletter alt liv på landjorden. Og jeg vil give jer et synligt tegn på denne evige pagt, som jeg opretter med jer og alle levende væsener. Jeg har sat min regnbue i skyerne. Den er tegn på mit evigtgyldige løfte til jer og til hele jorden. Når jeg sender regn over jorden, og regnbuen kommer til syne, så vil jeg huske mit løfte til jer og de andre levende væsener: at der aldrig igen vil komme en oversvømmelse, som ødelægger alt liv. Når jeg ser regnbuen i skyerne, vil jeg huske min evige pagt med alle levende væsener på jorden. Regnbuen er tegnet på denne pagt.”

Første Mosebog kap. 6, v. 1 – kap. 9, v. 17, Bibelen på Hverdagsdansk